Devi Puja

Date	:	12th December 1990
Place	:	Shrirampur
Type	:	Puja
Speech Language	:	English & Marathi

CONTENTS

I Transcript

English	02 - 04
Marathi	05 - 09
Hindi	-

II Translation

English	-
Hindi	-
Marathi	-

ORIGINAL TRANSCRIPT

ENGLISH TALK

We have come to this place with the idea that we'll be comfortable in the other place as we were before, but you must have known that there's a man who is quite devilish, and he has tried to make this funny arrangement just to extract some money from us for doing nothing.

What I have to tell you, that we should remember that when we are doing right in this Krita Yuga, this is the time when the Paramachaitanya has become active. That's why it is called as Krita Yuga. At this time this Power is extremely active. They used to torture the saints in this country and every country who were real people, and they used to also make their lives impossible, because they were lonely people: one saint here, one saint there. But in these modern times we are so many, we have so many Sahaja Yogis all over the world. So first of all we are collectively very strong, and secondly the Brahmachaitanya Itself has become active. It's a very great thing, we must realize it within ourselves, that no amount of cruelty, planning against us, any kind of violence of other people cannot harm us. If they ever try to harm us, they'll be harmed themselves; apart from that, all our work will go all smoothly. But we should not lose even for a minute our self-confidence and our determination. Above all we must have faith in the Paramachaitanya which is now active. All our complaints, all our problems are because of ourselves. Because we lose faith in ourselves, then all these horrible things happen. And whatever may happen, even when people stoned us it has helped us a lot. Of course some people were hurt a little, but doesn't matter. But the case has been filed, and this horrible organization is under trouble. Nobody could do anything to them. Only when we started our own court case they have become quieter. How things work out for our help, one can see it so clearly, and one should have full faith in oneself to understand that God is with us and He is all-powerful.

So many examples you can give and so many examples I can give, and I can tell you that it is only our diffidence which makes problems for us. Now supposing there was a snake. There's nothing to be afraid of. No snake can bite any Sahaja Yogi. They are more sensible than these devilish people. When I was in Gandhi Ashram we were supposed to get up at four o'clock. Gandhiji was a great disciplinarian. He was not like Me. So everybody had to take bath, and by five o'clock we had to go to the Prarthna. And in the Prarthna place, even reaching there we could see so many snakes crawling around, and we were supposed to just go to the Pratna place without complaining. And sometimes you would find a snake just sitting before you like this, and you were supposed to keep quiet and do the Prarthna. But nobody was beaten up. All these years I was there, used to visit that place, I must have seen so many snakes; otherwise I have never seen otherwise snakes much in life. But that's the only time I have seen snakes sitting just like this before some of the meditators, and trying to enjoy their meditation. Snakes understand vibrations - they love coolness. Once I had gone to a village and My husband had gone a little ahead; was sitting on a bridge - there were some steps there - sitting like this; and a big python like that started moving under My foot, under My legs. I saw it moving, such a thick one like this. It moved. It didn't do anything to Me, I know it cannot; because it likes the coolness and it was enjoying very nicely moving. It took about one-and-a-half minutes.

So first of all we have to realize that we are Sahaja Yogis, specially blessed people, that we have got Realization which very few people have got in this world. And secondly that all the animals understand us. They understand us better than human beings, because they are under the control of God Almighty. I'm never afraid of a tiger, never afraid of any lions, nothing. I'm never afraid. But if I see a madman or a drunkard, specially a drunkard, I'm not afraid but I get repulsed, because I think this man has such bad vibrations. Because animals never drink. Even a mad dog is better than a madman. So we have to understand that we are not under the control of God that much, because God has given

us freedom. But now we are not only under the control of this Paramachaitanya, but the Paramachaitanya looks after us every minute, and that's how things work out. There's so many instances of this kind of thing. But if your faith is wavering, if you are frightened, then you have to a little bit understand that you are not to be frightened. Things have worked out. So many people can tell you so many things. Swiss people were to come for a Puja in Pune. I knew they were to come. They never informed us by any way, and I was postponing the Puja as much as I could. These people took a taxi from Bombay and they came up to Pune, and they wanted to go to Pratishthan. This they knew, the taxi fellow knew. But instead of going to Pratishthan he took them to another place, Bhugaon, where we all were camping. And these people saw, so they just got down. He said: "No, no, this is not Pratishthan". He said: "This is the place we had to come." And they were just right in time there. I mean, you can all write so many things, how God has helped you in every way possible: monetarily, as protection, as blessings from all sides. So to solve the problem, we don't have to worry. Actually we should have no problems at all. Some people start thinking that by logical deductions they can find out things. They cannot, because you are at a level that logic doesn't work. You are at a level where Brahmachaitanya works, and It has Its own logic. So do not try to resolve anything by logic. First thing your connection with the Spirit will be lost, your connection with the joy will be lost, your connection with the vibrations will be lost. So there is no logical conclusion, but the Divine logic takes over. That doesn't mean that you are a slave, but on the contrary you are the great guest in the Kingdom of God. There's a difference between the two attitudes. Supposing I come here, so they want that they should garland Me. I can say: "I'm not your slave, why should you garland Me?" They may say: "We'd like You to come for a procession." I may say: "I cannot come, I'm sorry. I'm free. I will do what I like. How can you decide for Me?" But I am their guest and they are inviting Me to honor, to look after Me, for protection. If something you people try to do for My protection, should I say that it is slavery? Of course you know that I don't need any protection, but still you try to protect Me. It's all right, I don't mind, because if that gives you pleasure I don't mind, and I don't feel that way about it, as if I have become now a slave of all the Sahaja Yogis. You fix Me up and I am moving like a shuttlecock all the time. I never grudge, never grumble. All right, I accept it, whatever you say. You are not doing to harm Me in any way, or to be disrespectful, but you are trying to help Me out in a way that I should be able to achieve greater capacity to work, and a greater facility. How can I not understand that?

So you have to have that kind of an intelligence to feel the existence of that All-pervading Power all round us. You have seen so many photographs. You have seen on top of your heads there is Light. Though mentally you accept, but in the heart you do not. Those people accept in the heart, I know them, and those who do not accept, I know them. Those who accept Me never allow Me to say: "Why didn't you do this?" Whatever I say they will do, because now they have accepted Me from their heart.

Like yesterday it was a simple thing: I bought these caps for you. So many didn't buy, I was surprised. I went all the way to buy, to protect your heads. Why didn't you buy them? They're worth nothing: three, four rupees is what? - nothing. Or the dhotis I bought for you. All the way - I don't mind if you don't want to buy, but it's surprising they didn't buy. You could have worn them today and you would have looked very nice. Of course you have freedom; it's worth nothing; but it shows how far you are there. Mother has bought it with such love, She has selected for us, it's worth nothing. I could have given you them as presents also, but I just wanted to test. And this is how the testing comes. After all there's no harm in wearing a cap in this heat; it's better to wear the cap. And also to have a dhoti is better because that's the dress of this country, and whatever is the dress of the country, that is more suitable for this country. It's very hot here and the dhoti, which is a cotton dhoti or a, even a silk dhoti, is a beautiful thing to wear. But I don't want to force anything on you, but it is you who are judged also, that such a small thing like a cap... Now how many of you did not buy the cap? Raise your hands. All right. So give them presents! And how many of you didn't buy the dhotis? Should I give you presents? Please buy... It's finished - all right, so I'll get you more. But they are very comfortable and beautiful, they're very nice, so beautiful, you'll enjoy them.

All right. So small, small things can express our attention: very small things. Like such a great sky is there, and when you look at it every leaf, supposing there is a tree, every leaf can be seen against that sky. In the same way Sahaja Yoga is such a great thing. But it shows every small curves, and every delicate behavior. Of course there's no challenge, no personality insult or in any way. But the more you understand Sahaja Yoga, the deeper you go into it, you will know that everything, whatever is done in Sahaja Yoga is for your benevolence. Nothing else, it's for your benevolence. And that this Power is so well-equipped with everything. And you must have full faith in yourself and in this Power, that whatever you do and whatever you want, or whatever is your forward movement, everything is looked after, guided, organized, arranged for you beforehand. Thus you'll be surprised how you are looked after. Now especially for ladies, their one of the assets of ladies is to be frightened and another is to cry. So of course I too cry sometimes, but never at My own discomfiture. Never at My own pain, only when others are pained; then My eyes, being collective, start just pouring uncontrolled tears. But for Myself I never cry. For My pain, even if I want to I cannot. I cannot. Just My body cannot.

The second thing you must know: I am also a woman; I am never afraid of anything whatsoever. Of course animals I have already told you. Except for the drunkard - you don't know how he'll behave, because not easy, not senses. I'm not afraid of anything whatsoever. In the same way you have to know that your Mother is with you and you should have no fear at all, and then to boast of your fear is nonsensical. Once you realize how powerful you are, and how much you are connected to that Power which is so powerful and all-pervading, which does all the living work, you will never get any one of these funny ideas which are to be left behind. You have to cross the threshold of these conditionings that you have had. Just open your heart and see for yourself where are you sitting, where have you reached, under what blessings you are here.

May God bless you.

ORIGINAL TRANSCRIPT

MARATHI TALK

Scanned from Marathi Chaitanya Lahari

असं आपण म्हणतो की परमेश्वर सर्व शक्तिमान आहे. लहानपणापासून आपण असं म्हणतो नी त्याची भक्ति करतो. पुजाही करतो पण तो किती शक्तिमान आहे याची आपल्याला किंचितही यत्किंचीतही, जरी कल्पना आली, तरी आपल्याला कधीही, कुठल्याही गोष्टींचं भय वाटणार नाही. हे सारं विश्व तो एका बोटावर फिरवतो आहे. अशा सर्वशक्तिमान परमेश्वराच्या साम्राज्यांत आपण उतरल्यावर कोण आतां आपल्याला त्रास देऊं शकणार आहे ? नुसते त्या माणसाला तुम्ही बंधन द्या. एक दिवसांत तो माणूस ठिकाणी नाही लागला तर तुम्ही मला कळवा पण तुमच्यामध्ये स्थैर्य असायला पाहिजे. कारण जर मोडकं तोडकं यंत्र असंल तर नाही. पण हिम्मतवालं जर तुमचं यंत्र असेल, तर कोणाचीही हिम्मत नाही तुमच्या केसाला हात लावण्याची.

आपल्याला वाटतं परमेश्वर कुठेतरी बसलेला आहे तसं नाही. सहजयोगांत तो कृतयुगांत उतरलेला आहे. कृतयुग म्हणजे ब्रम्हचैतन्यच कार्यान्वित झालं आहे म्हणूनच आम्ही हे कार्य एवढं सहज करूं शकतो. काल आपण पाहीलं की पांच मिनिटांत एव्हढे सगळे लोक पार झाले ज्यांनी माझं नांवसुध्दां ऐकलं नव्हतं. हे कसं झालं ? पण पार झाल्यावर गहनांत उतरण्याची आपली क्षमता असली पाहिजे.

तसेच आपल्या देशांत अत्यंत कुसंस्कारांनी आपण गांजून गेलोय, धर्माच्या बाबतीत, गुरूंच्या बाबतीत. तेव्हां आपले यंत्र ठिक करण्यासांठी या सर्व बाबतीत आपली नजर गेली पाहीजे. आणि जसं ज्ञानेश्वरांनी म्हटंल आहे, "निरंजन पहाणे" ---- बघायचं. मात्र "साक्षीस्वरूप" सगळं पहायचं, "असं कां? हे ही तुम्ही केलंय"। मग तुमच्या लक्षांत येईल, हा नसता बागुलबुवा डोक्यावर ठेवला आहे. तुम्ही करता बघा तुमची इच्छा असली न, एकदां तुम्ही ते म्हटलं तर पूर्ण होणार .

एक गृहस्थ "शुक्ला" म्हणून मद्रासला वर्षभर ते माझ्याजवळ आले जास्त नाही आणि मग ते मुंबईला आले, त्यांना अशी तार आली की त्यांची आई कॅन्सरने आजारी आहे, मरणार आहे. तर ते लगेच, आपल्या आईकडे रोहतकला गेले. डॉक्टरने सांगीतलं, तीन दिवसांत ही बाई मरणार, तिचं गॅलॉपींग कॅन्सर झालेलं आहे. तिचं हॉस्पीटलमध्ये कांही करतां येत नाही तर घरी येऊन श्री माताजी तुमच्या फोटोमुळे बसून प्रार्थना केली, माताजी माझ्या आईला बरं करा. पण त्या माणसाची गहराई काय ! तीन दिवसांत ती बाई मरणाऐवजी बरी झाली. तिला घेऊन ते मुंबईला आले. तिला हॉस्पीटलमध्ये दाखवली. ते म्हणाले कुठला कॅन्सर, हिला कॅन्सर नाही ती कांही नाही. पण ती गहराई तुमच्यांत असल्याशिवाय त्या गहनतेत तुम्ही असल्याशिवाय ते कार्य होणार नाही. जर अर्धवटपणा असला तर रामदासस्वामींनी सांगितले आहे । "अल्पधारिष्ट पाहिजे".

बुध्दीचापत्य दाखविण्याची गरज नाही. परमेश्वराचा आशिर्वाद असा फार मोठा आहे. पण तो देणाराही पाहिजे आणि घेणाराही पाहिजे. नुसतं देणा-याने काय होणार ? तत्क्षण काम होतं. तत्क्षण गोष्टी घडतात. म्हणून तुम्हांला माहीत आहे माझ्याजवळ कोणी सेक्रेटरी नाही, माझ्याजवळ कोणी ऑर्गनायझेशन नाही. मला कशाचीही माहीती नाही, त्यांची व्यवस्था काय मला माहीत नाही पण ती कामं होत आहेत आणि प्रत्येक जी गोष्ट होते, त्या गोष्टीला एक नाटक समजलं पाहिजे. त्या नाटकामध्ये कांहीतरी बनतंय, कांही ना कांहीतरी फळ निघतंय. ते कां होतंय, ते तुम्हांला नंतर लक्षांत येइल. पण ध्यान धारणेत समर्पित होऊन जोपर्यन्त तुम्ही आपल्या त्या गहनतेला शिवीत नाही किंवा त्या गहनतेत उतरत नाही, तोपर्यन्त आमचं हे बोलणं म्हणजे, "बोलाचाच भात, बोलाचीच कढी ?

आणि या रिकामटेकडया डोक्याला नसते विचार असतात ते सोडून निर्विचारितेत उतरलं पाहिजे. ती जी अध्यात्मिक प्रगति होते ती फक्त निर्विचारीतेत होते हे लक्षांत ठेवलं पाहिजे. विचारांत अध्यात्म बसूं शकत नाही. ध्यानांमध्ये जोपर्यन्त निर्विचारिता येत नाही, तोपर्यन्त कांही ध्यान झालं नाही हे लक्षात घेतलं पाहिजे. आणि त्या ध्यानांत आपली प्रगती केली पाहीजे.

मी अनेकदां सांगितलं आहे की महाराष्ट्र हा अध्यात्माचा पाया आहे. सर्व जगाचा, विश्वाचा, आणि सर्व जगाला अध्यात्माची पुरवणी या महाराष्टांतून होणार आहे. या लोकांना मी किती सांगितले इकडे जाऊं या, तिकडे जाऊं या. नाही नाही म्हणे आम्हांला महाराष्ट्रांतच जायचं.महाराष्ट्राची दुर्दशा, दिवसेंदिवस आणखीनच खराब होत चाललीय. त्याचीही मला लाज वाटते, पण त्यांना महाराष्ट्राच आवडतो. दुसरे कुठलेच प्रोग्रॅम बनवत नाहीत. त्याला कारण यांना चैतन्य दिसतं आहे. आणि आपल्याला अजून दिसतंच नाही. आपला वारसा असून, आपण इतक्या या मोठया विश्वाच्या कुंडलिनीत अशा देशांत आपला जन्म झाला, या महाराष्ट्रांत ! आपलीसुध्दां आपल्याला जाणीव नाही, मग परमेश्वराची जाणीव काय होणार.

मी कांही उगीचच सांगत नाही तुम्हांला आणि महाराष्ट्राची जी संस्कृति आहे, तेव्हां असं म्हणू शकतां तुम्ही की भटजी लोकांनी कांही खराब केलं असेल, आणि धर्म अधर्म, जाती-पाती या नंतर बनवल्या, हा जरी मूर्खपणा झाला असला, तरीही आपली मूल्यतः जी संस्कृति आहे, त्यावेळचे हे विचार आहेत तेच या सर्व जगाला बचावूं शकतात. या लोकांच्या संस्कृतिमध्ये नैतिक मुल्ये नाहीत आणि नैतिक मुल्ये जरी नॉर्थमध्ये असली तरी मुसलमानांच्या मूर्खपणामुळे - त्या लोकांची नैतिकमुल्यं वेगळी आहेत. पण अजून महाराष्ट्राला मी म्हणेन, त्यामुळे शिवाजीमहाराजांना आपण धन्यवाद दिले पाहिजेत.

आणि आतां याच्यापुढे ही सर्व जर लक्षांत घेतलं की, आमच्याजवळ जी ही संपदा आहे, तीचा फायदा सर्व जगाला होणार आहे. तर, आपली जबाबदारी किती मोठी आहे ? आपण सर्व कसे वागतो तो हे महत्वाचं नाही पण आमच्यामध्ये किती गहनता आली आहे, आणि आमची कुंडलिनी कुठवर आली आहे, तसेच आमच्यामध्ये चैतन्य किती वहातं आहे, यावर अवलंबून आहे. तसे मराठी लोक थोडे फटकळच आहेत स्वभावाने थोडे फटकळ असतात. कांही हरकत नाही. अजिजी नसते, जशी हिंदी भाषेत असेल आणि परखडपणे बोलण्याचीपण इथे व्यवस्था आहे. आणि लोक ते पसंत करतात. त्यांत कांही हरकत नाही, पण हरकत जी येते ती इथे की, आम्हांला जे साधूसंतांनी एव्हढं मोठं सांगितलं आहे, ते जाणून न घेता सहजयोगांतसुध्दां व्रतवैकल्या, उपाशी मरणं, केस भादरून घेणं, काय काय प्रकार आहेत । इथल्या पुष्कळ पुरूषांचं म्हणणं आहे की आमच्या बायका अजून तेच करताहेत. वार करायचे, अहो यांच्या आईने केलं आणि काय मिळवलं? तुम्ही उपाशी मरा आणि पैसे आम्हांला द्या, याच्यांतला प्रकार आहे तो.

उपास करायचा इतका षौक आहे, महाराष्ट्रांत ! तर देवाने सांगितलं तुम्हांला उपास करायचा आहे तर तसेच उपास करा घ्या गरीबी ! कारण तुमचा षौकच आहे, उपास करायचा ! देवाने सांगितलं मग आम्ही तुम्हांला देतच नाही कांही मग रहा उपाशी, म्हणजे फारच पुण्य लाभेल नाही कां ? तर जे उपाशी पोटी आहेत त्यांना कांही विशेष पुण्य लाभतं अशी जर तुमची कल्पना असेल तर फारच चुकीची आहे. जोपर्यन्त मनुष्याचं लक्ष्मीतत्व जागृत होत नाही किंवा तृप्त होत नाही, तोपर्यन्त त्याचं महालक्ष्मीतत्व जागृत होत नाही ते, ज्याने माणसाला असं वाटतं की पुढे काय ते बघीतलं पाहिजे, आणि लक्ष्मीतत्वांतला एक भाग आहे, पोटभर जेवणे. उपाशी मरणे नाही. म्हणजे हे जे आपल्याला उपासमारीचे डोहाळे लागले आहेत, कृपा करून, तुम्हां बायकांनी तरी विशेषेकरून संपविलं पाहीजे. बरं जर एखादा मुलगा, आपल्या आईवर रूसला तर तो जेवत नाही. आईला त्रास द्यायचा असला तर उपाशी मरायचं. तेव्हां तुम्ही सहजयोगांत कसे येणार ? त्यांत वाढणार कसे ? परत पुरूषाचं असंय की आम्हांला तंबाखूची सवय आहे, काय करतां माताजी, आम्हांला तंबाखूची सवय आहे, तोंडाला कितीही घाण आली, यात पडले, तुम्हाला कॅन्सर झाला तरी मरेस्तोवरती सुटणार नाही. मेल्यावर माझ्या ओंजळीत थोडी ठेऊनच द्या. जर थोडी जागबिग आली तर तेव्हढा त्रास व्हायचा मला, तंबाखू शिवाय पण ती सोडायची कशी ? लोक जेव्हां एवढया घाणेरडया व्यसनांतून सुटले तर तुम्ही कां सोडवू शकत नाही. ?

इतर बाबतीत मात्र फार जबरदस्त आहोत आपण जात म्हटली, की वा ! तलवार घेऊन उभे. पण बायकांवर ओरडायचं असलं तर दूरूनच कळतं की, वा ! आहे, कोणीतरी 'मराठा' बोलतोय तिकडे । पण जेव्हां तंबाखूची गोष्ट असली तर, कलेक्टरसाहेब जरी असला तर चपराशाला सांगेल "तंबाखू, थोडी द्या इकडे ?" त्यालाही कांही आपली काय इज्जत आहे, तीसुध्दां लक्षांत रहात नाही. तंबाखू म्हणजे आपल्यावरचा फार भारी शाप आहे तर बायकांनीसुध्दां तो घाणेरडा प्रकार दातांना लावायचा आणि पुरूषांनी तंबाखू खाण्याचा प्रकार एकदम बंद केला पाहिजे.

कमीतकमी आपण आतां विश्वधर्मी झालो आहोत. आपल्याला जात पात कांही नाही. जात म्हणजे सगळयांच्यामध्ये जी प्रवृत्ति आहे, ॲप्टीटयूड आहे ती जात, नाही तर आतां ब्राम्हण जाऊन राज्य करतील आणि मराठे भांडी घासतील. कारण त्यांना त्यांची जात ओळखत नाही. कारण जे ब्राम्हण राज्य करतात ते क्षत्रीय आहेत. पण आपल्याला ब्राम्हण म्हणतात. हा सगळा जो घोटाळा आहे तो तेव्हांच तुमच्या लक्षांत येईल, जेव्हां तुम्ही जाणाल की, तुम्ही विश्वधर्मी आहांत. विश्वधर्मात एकच जात आहे म्हणजे सहजयोगी. सहजयोग्यांनी सहजयोगांतच लग्न करायचं. अजूनही महाराष्ट्रांत पुष्कळसे लोक असे आहेत जे सहजयोगांत लग्न करीत नाहीत. बाहेर लग्न करतात मग झाल्यावर, 'माताजी फार त्रास देतात' "कशाचा" "हुंडाचा" मग, कशाला केलं तुम्ही तिकडे लग्न ? मग आणखी कशाचा "मारतात म्हणे" आणि मारून परत घरी पाठवलं मुलींना, तरी परत लग्न करण्याच्यावेळी, 'जातीतच झालं पाहिजे.'

तुम्ही विश्वधर्मी झालांत आणि विश्वधर्मामध्ये न्याय आहे. अन्याय नाही, कोणावर अन्याय करतां नये हा विश्वधर्म आहे, सर्वांवर प्रेम झालं पाहिजे. स्त्रीला वैधव्य आलं तर ती एवढी दु:खी होते. आणि पुरूषाला मात्र तेरावा दिवस कधी येतो असं वाटत असतं आणि चौदाव्या दिवशी त्यांचं निमंत्रण ठरलेलं, लग्नाचं. त्यांना वैधव्य येत नाही. हे सगळं केलंय कोणी ? काय परमेश्वराने हे सगळं केलं असेल ? सहजयोग्यांत वैधव्य येत नाही आणि कोणाही बाईने असा डोक्यांत विचार ठेवला की ती विधवा आहे, तर ती सहजयोगीनी नाही. कपाळाला व्यवस्थित कुंकू लावलं पाहिजे आम्ही वैधव्य मानीत नाही. विधवांचे विवाह करणे हे आमचं परमकर्तव्य आम्ही समजतो.

नंतर झाली अंधश्रध्दा. आपल्याच धर्मांत अंधश्रध्दा आहे असे नाही. ख्रिश्चन लोकांच्यांत भयंकर अंधश्रध्दा आहे. आणि मुसलमानांत तर कांही विचारायलाच नको. धर्मांधताचे अगदी अवतार आहेत. समोर दिसतात, ख्रिश्चन लोक समोर दिसणार नाहीत, फारच गुप्तपणानं आहेत आणि आपण जे आपण भारतीय म्हणवतो त्यांची धर्मांधताही पराकोटीची आहे. त्याला कांही उत्तरच नाही माझ्याकडे. पण सगळयांत जास्त दक्षिणेकडे आपण गेलो तर दिसेल काय प्रकार चालले आहेत देवाच्या नांवावर, अरे काय प्रकार हे करतां देवाच्या नांवावर कशाला ही ढोंग करतां ? बाईचे केस कापायचे, तिचे लोळण घ्यायची सबंध देवळांत, आणि त्याच्यावर पाणी ओतत चालायचं, बघवत नाही मला. देवदासी घ्यायच्या, तरूण मुलींना आणून ठेवायचं, त्यांना लग्न करूं द्यायचं नाही. त्यांना वापरायचं अजून सर्रास चालूं आहेत हे प्रकार देवाच्या नांवावर, गुरूंच्या नांवावर, ज्या माणसाला इतकी विषय भावना आहे किंवा पैशाची हाव आहे तो माणूस कसा तुमचा गुरू होऊ शकतो. ? सहजयोगांत येऊन सुध्दा कांही

लोक असे आहेत की अजूनही बेकार लोकांच्या मागे धांवतात. मग आम्ही ते स्वच्छकरत बसायचं. परत गडबड झाली मग परत म्हणजे जन्मभर आम्हांला आतां हेच धंदे लागले आहेत आपण विश्वधर्मी झालो.

यांचही आपण पुष्कळ शिकलं पाहिजे, यांची शिस्त आज्ञाधारकपणा, आणि सगळं सोडून उभे झालेत हे सहजयोगांत मागलं सगळं सोडलं त्यांनी इतकचं नव्हे तर सहजयोगासांठी आवश्यक आहे ते वाचन इथे असे लोक आहेत ज्यांनी कुराणावर, बायबलावर भाष्य लिहीलं आहे, त्यांची मला इतकी मदत आहे, जसे कांही माझेच हात आहेत, माझेच डोळे आहेत. अगदी माझं झालं सगळ कांही त्यांचं कांही म्हटलं की हजर. कमालीचें लोक आहेत हे . हे कोणीतरी मोठे लोक त्या देशांत जन्माला आले की काय, किंवा आपल्या देशांतीलच कांही महानुभव तिकडे जन्माला आले की काय, अशी मला शंका होते कधी कधी फार मोठे, शिकलेले, मोठया घरांत राहांतात, मोटारी आहेत सारं कांही ऐषोराम इथे वाटेल तिथे झोपायला तयारी. तेव्हां आपण त्यांच्यापासून हे शिकायला पाहिजे.

हे जाणलं पाहीजे की आतां कृतयुग सुरू झालं आहे आणि आपण सहजयोगी आहोत. विशेष मागचे कुसंस्कार सोडून घ्यायचे, सहजयोगाचेसंस्कार पांघरायचे. त्याने सौंदर्य वाढेल.

आतां किती वर्षांपासून लोक झगडत राहीले पण ते जात नाहीत आतां सहजयोगांतल्या प्रकाशांत बघून सगळे सोडायचे आणि.जे या लोकांना आपल्याबद्दल वाटते ते सिध्द केलं पाहीजे स्वत:ची प्रगती नाही झाली तर चालेल.पण दुसरा पुढे गेला तर त्याला खेचून मागे काढा हे यांना माहीत नाही. सारखी आपापसांत खलबतं चालूं की एक दुस-याला कसं खेचून घ्यायचं. त्याचा काय फायदा होणार आहे. ही सगळी घाण आहे,ती राजकारणांतच असूं दे सहजयोगांत नको, नेहमी जेव्हां तुम्ही दुस-याचा विचार करतां तेव्हां असा विचार करायचा कीं मी त्याच्या जागी असतो तर काय केलं असतं. मी असं जर म्हटलं की आम्ही कशाला मरायचं या लोकांसाठी, आम्हांला काय सहजयोगाची गरज आहे कां ? मी असा विचार करते की या लोकांची काय गरज आहे ? यांना काय द्यायचंय मला ? मला काय पाहिजे ते डोळयांतच येत नाही माझ्या माझं डोकंच वेगळं आहे वाटतं. आजपर्यन्त मी माझ्या यजमानांना देखील म्हटलं नाही की एक वस्तू आणून द्या म्हणून मला कांही नकोच. तुम्हांला काय पाहिजे तो मी विचार करते तुम्ही या परिस्थितीत कसं वागाल हे मला समजतं आणि म्हणूनच माझं तुमच्यावर प्रेम आहे की या परिस्थितीत आणखी काय करणार बरं, तो मानवच आहे ! तसंच तुम्हीसुध्दां विचार ठेवला पाहिजे. एकदुस-यांबद्दल, आणि प्रेम बढविलं पाहीजे. आतां या मंडळींनां बघा, किती वेगवेगळया देशांतून आले आहेत आणि तुमच्यावर त्यांचं किती निस्सीम प्रेम आहे ! मुलांनासुध्दां हे शिक्षण द्यायचं. एकमेकांबरोबर शेअरींग झालं पाहिजे. ही भाऊबंदकी सहजयोगाने संपलीच पाहिजे महाराष्ट्रांत आपण सर्व एक आहेत. तीचं आपण संतान आहोत आईला या पलिकडे काय पाहिजे की माझी मुलं सगळी, अत्यंत आनंदात नांमत आहेत. दुसर कांहीही नको. तर आपल्या सर्वांना माझा अनंत आशिर्वाद.